

K. Pope. The Poet. 11635 d/3
CELEBERRIMI POPULI
TENTAMEN
DE
MODIS CRITICIS
SCRIPTA DIJUDICANDI.

Latine tentatum.

JAC. ROBERT PATRICK.

---

namque *Elegantia.*

proprie
Quod te imitari quæ *LUCRET.*

LONDINI:

Typis JOH. PURSER; Prostant apud R. DODSLEY, in Pall Mall; & JAC. ROBINSON, in vico vulgo dicto Ludgate Street.

CELEBRITY

THE

WOMAN

OF THE

WOMAN

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

EXTERNIS

ELEGANTIORIS LITERATURÆ

FAUTORIBUS.

Quandoquidem, viri amplissimi & amabilissimi, Popius noster, cælicola nuperimus, non suos solum apud Britannos, quinetiam apud externos ubique gentium, quotquot sermonem anglicum calluerunt, meritissimus inclaruit, mecum opinabar, interpretationem poeticè latinam venustissimam huius TENTAMINIS DE CRITICISMO, quod aimus, sive de modis criticis scripta dijudicandi, doctis quamplurimis, anglicè nescientibus, haud ingratam iri; quinimo, modò nostri haud obstiterint defectus, imò gratissimam. Et quamvis ritè colligerem tanti poetæ ingenium et delicias, vel faustissimo nostro conamine ut parum esse

exæquanda ; nihilominus tantis illecebris
 summoperè percitum propria tenuitas pa-
 rum cohibuit, quo minùs, distantibus in-
 intervallis, hocce mecum volvendo carmen,
 latinè tradere meditarer : quod tandem
 cum voluptate quidem, et non sine curâ
 effectum, meo rectè diffusus iudicio, ami-
 cis candidis, et memet longè doctioribus,
 summittebam. Hi quum, spem præter
 (atq; utinam non præter meritum) nostris
 annuissent conatibus, sive ex indulgentiâ,
 quali digniores plerumque abundant ; sive
 quòd hebetudo forsan, perinde ac insania
 per intervalla recedat, edere lubenter sta-
 tui, variâ ratione ductus. Quippe mihi
 pergratum fuit volvere animo, quod dum
 vestras augerem delicias, poetæ pænè di-
 vini famam ulterius, modo fieri poterit,
 extenderem ; et proprium, aliter peritu-
 rum, nomen, oblivione aliquantulùm
 vindicarem. Atq; si interpretatio nostra
 haud valdè iniqua est celeberrimi auctoris
 sensui et ingenio, en vobis debitum reddo !
 omnis homo etenim, qui et summè de-
 lectat, et multùm profuturus est, quasi
 mundo

mundo debetur, non sibi, nec propriæ genti solùm, sed humano generi natus. Utcunque enim delirat ambitio, et bella sæviunt, pudicas ferocire haud deceat musas, non odium literatos, neq; furor aut invidia philosophos exagitet.

Ut verò ex scopo et intentione nostrâ illustratis, lucidiùs innotescat, quale hujus carminis simulacrum vobismet exhibere studeo, memorare lubet, quod in ejusdem transfusione, juxta editionem reverendi **WARBURTONI**, quasdam mihi statuebam conditiones, quarum prima et præcipua fuit, ut sensum scriptoris genuinum assiduè servarem; deinde, ut tam strictè vel ipsius verba assèquerer, quam diversitas Romani ab Anglico idiomate, cum perspicuitate aliquâ, nec prorsus indecorâ, pateretur: denique, ut, quantum in nobis erat, vires et venustates, quibus felicissimi poetæ hoc carmen non infelicissimum abundè refertum est, quam minimè mancas transferrem; atq; ut interpretatio pares ferme intra limites coerceretur. Atq; ita fere fit, modò paucissima

iv.

suma demas, ut singula carmina anglica totidem carmina latina complecterentur; procul enim dubio solùm interpretatio nostra tantum mereri poterit, quantum poematis interpretati similitudinem non valdè deformem exhibuerit. Quapropter nobis vix licuit centones, vel celeberrimorum poetarum, quanquam plurimis meritissimò inter delicias, hìc sæpius interserere; quandoquidem strictum nostri poetæ sensum plenè et admissim rariùs exprimerent; neq; aliter de peculiari hoc subjecto differenti evenire potuit. Quales se facilè congruos et opportunos, quasi sponte, offerebant, læti admodum excipimus. Postremò, quò cultum magis et limatum hocce tandem prodiret opusculum, quod vestro favore dignius, et Popi memoriæ minùs erit iniquum, idem, crassè verò, deductum, lætus summitterbam iudicio viri verè critici et eruditissimi (quem celo invitissimus, utpote qui benè facere quàm audire maluit) qui se benignum valdè et facilem hac de re præbebat; et cuius summo candori et elegantiae,
et

et tersissimæ quidem latinitati, me plurima debere quàm gratus agnosco.

Plura quoad meas, in hac opellâ, inferiores fanè partes, non est quod addam; vos penes est, et vobis, et nostris eruditissimis huic meo cæpto faventibus, pergam forsan, divinum illud, si quod aliud, ejusdem scriptoris carmen, seu *Tentamen de Homine*, latinè vertere (si non a doctiori multùm, quod hariolor, jampridem auspdatum) in vestrum delicias et emolumentum, ipsiusq; universam famam. Nobilibus et venustissimis musis tantum literarum decus, pro meritis, deflendum relinquo; nostra, ut ut humilis, ejus transferendo carmina, durabilissimum in illius memoriam monumentum extruere saltem nititur; quandoquidem, ut ipse sequenti carmine vernaculè cecinit, ob fluctuantem et mutabilem linguam vernaculam,

a

Verba effoeta licet proli decernere patrum,
Nobis quod CHAUCER, seris fieritq; DRYDENUS.

Cæterùm licèt minimè arrogem vatibus
angliacis (non pauci quorum multo splendore

vi.

dore coruscant) indicere principem; quando mirè fertilissimum, ne dicam luxurians SHAKESPEARI ingenium; MILTONI gravissima, nec æquanda sanè sublimitas; quàm jucunda DRYDENI flumenq; melos, et acumen lepidissimum BUTLERI, ut diversum contenderint, variè item præcellunt; nihilominus, dum tantorum juvat spectare laudes, haud verebor peculiarem ascribere Popio elegantiam, et concinnam pulcherrimè dictionem, cum pompâ quadam felicissimâ; ipsum lætè asserens vatem, ex nostratibus, limatum maximè et numerosum; imo, pace vestrà, honoratissimi, ex recentibus ferme dixerim. Neque enim vobis dedecebit, generosi doctissimi et illustrissimi, tanti vatis memoriam permulto honore prosequi. Meritissimò hercle colendus erit ab omnibus musarum cultoribus et amicis, qui, vel in hoc ævo, lucro prorsus dedito, pristinam poesi dignitatem aliquatenus conciliavit: qui adulationem, vatibus heu verè nimis attributam, rariùs saltem intra scripta admisit; qui a credulitate
nimiâ

nimiâ et infidelitate pariter abhorruit; cui ingenium sine levitate redundavit; et cujus nuperiora scripta elegantissimè demonstrant summam doctrinam & sapientiam cum summâ Numinis reverentiâ aptissimè convenire. Uno verbo, qui mentem diviniorem, et os maxima sonans castissimè exercuit, vitia pungendo acriter, et prædicando virtutem.

Sin, infensis et invidiosis reclamantibus obviam eundo, concedamus, quod tanto viro fortè aliquid desideratum est, ut nihil est ab omni parte beatum, hoc, quaecunque fuit, humaniores humanitati condonabunt. Si in impatientiam, & acorem quendam animi, ut volunt, proclivis erat, partim hæc tribuenda videntur adversæ plerumque valetudini, et corpori fragili et malefano. Sed tanta pro certo hominum maximam partem est (hominem fateri pudeat) malevolentia; ut quisquis reliquos cives ingenio, aut quâcunque æstimabili facultate valdiùs supereminet, defectus ejus invidia mole,

vel

viii.

vel etiam numero augebit, ut ipsum quodammodò depressum avidè despiciat ;

Urit enim fulgore suo, qui prægravat artes

- Infra se positas —

Ut vero, ibidem testante Flacco, extinctus amabitur idem, Popû saltem manes comperiant invidiam supremo fine domari ; et famâ ejus superstitè et virenti, paucissimi ipsius nævi terrenis cum reliquiis condantur tumulto : procul enim dubio si animi sui serenitas et dulcedo indolis scriptorum harmoniæ, et carminum suavitati respondissent, tanquam cælestis fere, inter homines commoratus, non malè habendus esset.

Nostrates, elegantia et eruditione insignes, qui carmen hoc vernaculum intimè sapiunt, et qui multiplicem illius venustatem, quam penitus deducere nequeo, ex ipso fonte degustârunt, candidi, in aliquam forte laudem vertant, aut ignoscant saltem, si exculti adeò poematis vires et delicias transferendo non valde læsissimè. Si LUCRETIVS ipse de latini sermonis egestate

tate rite conquestus erat; quantum hodiernis indulgendum est, in latinam transfundentibus ex linguâ, vix, aut ne vix Græcæ quidem copiâ cedenti? quum Britanni benignam, quâ luxuriant, libertatem, vel in scriptionis et colloquii culturam extendunt, cunctarum fere linguarum nervis et floribus propriam ditantes, capturâ ipsis jucundâ et commodâ, damnosâ nullis. Memet insuper ad unguem castigatum minimè profiteor, novi enim, quoad ludos hujuscemodi elegantiores, propensio mihi potius quam vires insunt. Sed multis retrò annis, de morbis, de ægrotis sollicitum, tales aliquando fortè reficiebant; quippe tenuissimum ingenium ita exercere solitus, ut rationi et studiis succederent, et leniendo, quasi inservirent. Trahit sua quemque voluptas, et quemadmodum, nullâ intercurrente, fere nil vivendum, eas saniores anteferant, quæ mentem magis quàm materiem redolent. Et quicquid blaterant fordidi et hebetes, investigatio veterum, et ingenuarum artium tempestitiva exercitatio, veræ sapientiæ
haud-

x.

haudquaquam repugnant ; quinimo tales prudenter delibanti delicias, multâ cum voluptate, morum suavitatem & simplicitatem non rarò inducant. Tantâ igitur benevolentîâ fretus, quanta doctrinam et sapientiam assiduè comitari aut solet, aut debet, hanc qualemcunque *Melâopæsiæ*, vobis, in quorum præcipuè gratiam inchoata est, humillimè addico. Vos florete diu, et valet, nec non tutelâ & candore vestro dignemmini tanti honoris studiosissimum

LONDINI, Cal: Julii,
A. C. 1745.

JAC. DE CELLA PATRICII.

S Y L L A B U S

P A R T. I.

Introductio, tantam esse culpam pravè judicare, quantam malè scribere, imo majorem, quoad populum refert, v. 1. Verum judicium æquè rarum esse ac verum ingenium, v. 10 ad 20. Plerosq; non-nullo judicio esse natos, quod ex falsâ tamen eruditione fit pravum, v. 21 ad 28. Multitudo criticorum, et eorum fontes, v. 29 ad 48. Cujusmodi nostrum sit judicium studendum est, ejusq; limites oportet esse notandas, v. 49 ad 70. Natura optimè judicium ducit, v. 71 ad 90. Quod excultum est ab arte et normis, quæ tantùm natura benè digesta sunt, v. 91 ad 93. Regulæ deducuntur exercitationibus priscorum poetarum, v. 94 ad 113. Idèò priscos critico studendos; Homerum præcipuè et Virgilium, v. 120 ad 140. De licentiis, et qualiter antiqui iisdem indulserunt, v. 141 ad 181. Honores veteribus debiti, eorumq; laudes, v. 182, &c.

P A R T. II. V. 203, &c.

Causæ verum impediètes judicium. 1. Superbia, v. 206. 2. Doctrina imperfecta, v. 217. 3. Judicando de partibus, et nequaquam de toto, v. 235 ad 292. De criticis, quoad ingenium tantum, quoad stylum, et quoad numeros, v. 293, 309, 340, &c. 4. Nimia delectari difficultas, aut nimia ad mirandum propensio, v. 385. 5. Favor plus æquo nimius, cujus-

SYLLABUS.

— *cujusdam nimius amor sectæ* — *priscorum, aut recentium*, v. 395. 6. *Præjudicium aut præoccupatio*, v. 409. 7. *Singularitas*, v. 425. 8. *Inconstantia*, v. 431. 9. *Spiritus factionis*, v. 453, &c. 10. *Invidia*, v. 467. *Contra invidiam, et benevolentiae laudes*, v. 509, &c. *Quando magis licebit criticis esse severioribus*, v. 527, &c.

PART. III. V. 563, &c.

Regulæ de administrandis critici moribus. 1. *Can-
dor*, v. 566. *Modestia*, v. 569. *Urbanitas*, v. 575. *Sinceritas, et rectè liberum consilium*, 581. 2. *Quando
consilium cohibendum est*, v. 586. *Descriptio poetæ
inemendabilis*, v. 602. *Et critici inepti et garruli*,
v. 613. *Critici veri et laudandi*, v. 634. *Historia
artis criticæ, et descriptiones optimorum criticorum*,
viz. Aristoteles, v. 648. *Horatii*, v. 656. *Dionysii*,
v. 668. *Petronii*, v. 670. *Quintiliani*, v. 672.
Longini, v. 678. *De artis criticæ declinatione et
reviviscentiâ. De Erasmo*, v. 696. *Vidâ*, v. 708.
Boileau, v. 718. *Dom. Roscommon*, &c. v. 729.
Conclusio.

TENTAMEN

DE

MODIS CRITICIS

SCRIPTA DIJUDICANDI.

PLURIBUS ambigitur, num verè inscitior
audit

Scriptorum insulfus censor, vel scriptor ineptus :

Quin minùs hic lædat lassando utcunque legentes,

Quam malè qui mentem recti de tramite torquet :

Hic multis, illic paucis peccatur ; et unus 5

Si laudanda parùm contexit opuscula scriptor,

B

Censores

Censores totidem decies numerantur inepti.

Se solum exhibuit quondam malè sanus, at unus

Nunc creat ex versu turmam fermone soluto.

Quali more solent horaria ducere, tali 19

Judiciis agimur nostris, quæ plurima distant,

Strictè nulla quadrant, proprium veneratur at omni.

Ut verum ingenium multis haud vatibus infit,

Rarus item gustu criticus supereminet apto ;

Lumine cœligeno vel utrosq; calere necessum, 15

Judicium hinc criticis solum est, hinc vena poetis.

Edoceant alios simili benè munere functi,

Censeat et meritis ex scriptis censor habendus.

Auctores nimium sibimet placuisse fatemur ;

Quin critici fervore pari sua dicta tuentur. 20

Attamen interiùs scrutanti hoc cuique patebit,

Semina judicii plerisq; in mentibus insunt :

Indulsit saltem natura crepuscula recti,

Quæq;

[Ver. 17.] Qui scribit artificiosè ab aliis commodè scripta facillè intelligere poterit. *Cic. ad Heren. lib. 4.* De pictore, sculptore, fictore, nisi artifex judicare non potest. *Plin.*

[Ver. 22.] Omnes tacito quodam sensu, sine ullâ arte, aut ratione, quæ sint in artibus ac rationibus recta et prava dijudicant. *Cic. de Orat. lib. 3.*

Quæq; licèt leviter, jùsto ordine, linea ducta est.
 Imperfecta autem ut, modò falsò haud scripta, figura
 Ex malè dispositis pigmentis vilior extat ; 26
 Sic sanum doctrina solet corrumpere sensum,
 Judicio conducta malo, instillataq; pravè.
 Nonnulli errant circuitu fallente scholarum,
 Absurdi unde tument per se tantum insipientes : 30
 Venando ingenium tales ratione vagantur,
 Tunc critici averfas votis mulctâre Camænas.
 Hic, quasi rivales, scribentes odit, et alter
 Pollenti ingenio, ceu eunuchus amantibus, obstat :
 Aeternùm tales arfère in scommata fundi, 35
 Ridiculiq; ipsi cupiunt lacerare cachinno.
 Mævius invito si torquet Apolline carmen,
 Praviùs imo alii censent quàm hic scribere possit.
 Sunt quibus ingenium rumor dedit, inde poesin,
 Mox critici, et demum fiunt sine mente popelli. 40
 Sunt quidam haud critici, nec acuti ritè vocandi,

[Ver. 27, 28.] Plus sine doctrinâ prudentia, quam sine prudentiâ valet doctrina. *Quintil.*

Mulos ceu fegnes nec equosve asinosve vocares.
 Turmæ huic vix doctæ, quam nostra Britannia fundit,
 Semianimis partûs septemplicis æmula Nili,
 Quisnam æquos titulos, quis idonea nomina finget, 45
 Tam malè contextum genus hoc, et origine cæco?
 Totam si numeres, centesima lingua fatiscet,
 Vel centum superare peritus — verficator.

Ast famam cupiens, famam quia ritè ministras,
 Nec temerè critici sumis tibi nobile nomen, 50
 Te multùmq; diu volvas, quid ferre recusant,
 Quidve valent humeri, naturâ es quantus et artè:
 Nil molire ultra, punctum decernere cautus,
 Quò ratio ac torpor junguntur, et ipsa stupefcet.

Provida vel cunctis fines natura locavit, 55
 Audaces hominum mentes præcludere prudens.
 Ut quantùm oceanus campos hîc vastus inundat,
 Tantùm alibi cedit, sterilefq; relinquit arenas;
 Sic qualem cernis memorem citò multa tenentem,
 Talem judicio minùs acri sæpe notabis. 60
 Vivida quâ radiis tepuit Phantasia lætis,

Cerea Mnemosynes subitò simulacra liquefcunt.
 Uni quippe viro tantùm una fcientia quadrat,
 Ars adeò immenfa eft, hominum tantilla facultas!
 Nec propriâ folùm quafi circumfcibimur, omnis 65
 Sæpiùs inftuctus nifi partè videbitur artis;
 Regibus ut folitum, quæ funt modò nafta labafcunt
 Ex pravâ rabie, vafiq; cupidine regni:
 Cum quis ritè fuo potuiffet munere fungi,
 Si qualem novit partem fe accinxit ad iftam. 70

Naturam imprimis venerari judiciis efto
 Norma, fibi confans, tibi te confare docebit:
 Semper enim recta eft, facro et fulgore corufcat,
 Undique perpetuum, plenum, invariabile lumen;
 Quò manent critico ac vati vis, vita, venuftas, 75
 Ipfa etenim fons eft, fcopus atq; criterion artis.
 Verfutè ex opibus tantis ars feligit apta
 Quæ magis, oftentans minimè et faftu abfq; gubernat.
 Spiritus haud aliter fpeciofo in corpore tectus
 Vitales auras, et vivida membra miniftrat, 80
 Ordinât hic motus, nervos quoque fufinet almus,

Emicat

Emicat haud dubiè fructus, causa usq; latebit.

Sunt quibus ingenium tenui non flumine lapsum,

Vel majoris adhuc opus est quò ritè mearet :

Nam ingenii cum sensu est lis creberrima, quamvis 85

Officium alternum est, conjunctæ et conjugis instar.

Est multò stimulare minùs quam flectere musam,

Incita fit multis, pauci cohibère furentem ;

Nobilis instar equi magè Pegasus exhibet ardens

Ingenuas vires, modo vis constringere cursum. 90

Indagata olim hæc præcepta, ab nemine ficta,

Sunt natura quidem, natura sed ordine pulchro,

Quam, quasi reginam, sua tantùm oracula cogant.

Consule, dat cultas cultissima Græcia normas,

Cùm cohibere licet, quotiesve intendere musam : 95

Ostendit natos Pindi juga summa tenentes,

Signavitq; vias, quibus itur ad ardua montis :

Eminùs atq; altè porrexit præmia palmæ,

Exstimulans alios succedere passibus æquis.

Tantorum ex scriptis iusta exemplaria ducens, 100
 Callida depromptit quæ dî inspirâre poetis,
 Queis etiam afflavit iudex candore benignus,
 Instrueto populo quantâ ratione probarent.
 Munus tunc critici fuit inservire Camænis,
 Ornavit veneres, pluresq; induxit amantum: 105
 Posterûm at ingeniis legi malè ceditur isti,
 Incassum dominæ cupidi petiére ministram:
 * Vatibus insurgit raptis ex vatibus armis,
 Gens ingrata odio cœtum infectata docentem.
 Sic nostri, ex medicis præscriptis, pharmacopolæ, 110
 Instruerti spurias medicorum assumere partes,
 Funditûs errantes, sine luctu pharmaca trudent,
 Vel quoque quos spoliant prompti irridere magistros.
 Haud pauci veterum foliis pascuntur abesis,
 Tempora nec tineæ tantâ viguere ruinâ. 115

Sobrius

[Ver. 100] Nec enim artibus editis factum est ut argumenta inveniremus, sed dicta sunt omnia antequam præciperentur; mox ea scriptores observata et collecta ediderunt. *Quintil.*

* In prioribus quibusdam editionibus subsequens intervenit versiculus.

Set up themselves and drove a different Trade.

Planè et diversas sunt ausi vendere partes.

Sobrius intereà cudendi carmina normas

Designat stupidas, fine vi, fine divite venâ.

Negligit hic sensum, se doctum ostendere curat:

Ille sagax nimium vel obumbrat fulgura fumo.

Judicis optatam cursu contingere metam 120

Quisquis aves, tibi sit priscus benè cognitus omnis,

Fabula, propositum, subjectum, et qualia fiant

Patria, relligio et vatis, cum moribus ævi :

Hæc leviter quisquis sapuit, parviq; pependit,

Carpere perpetuò pergens, vix judicet usquam. 125

Carmina Mæonidis, studium ter amabile vestrum,

Nocturnâ versate manu, versate diurnâ :

Vestrum hinc judicium, sententia lautaq; manent,

Fontibus in fummis doctiq; exquirite musas.

Ipsi collatum non rarò advertite textum; 130

Dulce tibi scholium sit diaq; musa Maronis.

Tantus cum caneret reges & prælia vates,

Et tacito æternum volvit sub pectore carmen,

Sprevit

[Ver. 132.] Cum canerem reges & prælia, Cynthus aurem
Vellit ——— Virg. Bucol. 5.

Sprevit fors critici legem, indignatus abundè
 Fonte nisi ex proprio naturæ expromere carmen. 135
 Singula perpendens tamen intellexit, easdem
 Quas voluit natura vias, subiisse et Homerum :
 Victo hinc et trepido fiducia prima recessit,
 Pagina casta audît leges pariterq; verendas,
 Ac vel Aristoteles versumq; recensuit omnem. 140
 Debita præceptis hinc sit reverentia priscis,
 Hæc qui ritè colit naturam imitabitur ipsam.

Quasdam delicias non est præscribere, solùm
 Vena venusta beent, et vivida gratia curam ;
 Musica quâ poterit ratione referre pœsin, 145
 Quando lepore scatent vix fando, aut arte docendo,
 Quem solùm eliciant viresq; manusq; magistri.
 Sic ubi proposito deerit quasi regula recto,
 (Regula quandoquidem rectos nisi fiat ob usus)
 Quæ fini quadrare licentia fausta valebit, 150

C

Regula

[Ver. 148.] Neque enim rogationibus, plebisve scitis sancta sunt ista
 præcepta, sed hoc, quicquid est, utilitas excogitavit. Non negabo autem
 sic utile esse plerumque ; verum, si eadem illa nobis aliud suadebit uti-
 litas, hanc, relictis magistrorum auctoritatibus, sequemur. *Quint.* lib. ii.
 cap. 13.

Regula talis erit ; sic fortè abscindere cursum,
 Tramite de trito se flectere Pegasus aufit ;
 † Dum claustris vulgi, generoso errore, relictis,
 Arripiat venerem rigidâ non arte tenendam ;
 Quæ vix iudicium cunctata vel, occupat omne 155
 Cor hominis, subito gaudetq; superba triumpho.
 Qualiter intensis aliquando probantur ocellis,
 Quæ quasi naturæ rudiori ex ordine turgent,
 Informes scopuli, projectum immaneq; præceps. *
 Nobilis excessus donandus acumine magnis, 160
 Ausis, nec scito delendas iudice, mendas :
 Sin licet, ut veteres ipsorum oracula frangant,
 Ut sibi decretas leges solvère tyranni,
 Præsentem caveant ! at si quis læderet ipsam
 Legem, nemo scopo legum benè sanus aberret : 165
 Sæpe

† In hoc loco ordo versiculorum duorum, qualis in prioribus obtinuit editionibus, transpositus est.

* In quibusdam libris hoc Distichon statim insequitur.

But Care in Poetry must still be had,

It asks Discretion e'en in running mad.

Est adhibenda tamen non parvula cura pœsi,

Sit modus insanis, et cum ratione furendum.

Atq; aliam diversitatem a nuperioribus editionibus, nisi fortè unam aut alteram, planè verbalem, hæc nuperrima Warburtoni vix habet.

Sæpe nec offendas, nusquam, nisi fortè coactus,
 Et cave quod videas ex priscis tale quid ausum ;
 Sin aliter, criticus, doctis metuendus in armis,
 Dilacerat famam, legesq; exercet acerbis.

Quidam etiam, veteres aggressi, crimine fingunt 170
 Has vetitas veneres, nimiùm quasi lege remotas.
 Monstrosè informes aliquæ tumuere figuræ
 Per se, contiguus quotiesve invadit ocellus ;
 Queis autem positumq; et lumen idonea nactis,
 Debita conciliat nitidas distantia formas. 175
 Dux itidem sapiens haud ordine semper aperto
 Disponet turmas, belli distinguere pompam ;
 Sed pro req; loco varians sæpissimè paucas
 Exhibeat vires, simuletq; fugamq; timorem.
 Ponimus ut maculas fructum quoque sæpius artis, 180
 Nostraq; nutantem depingunt somnia Homerum.

Lauro immortalis priscorum altaria florent,

[Ver. 181.] Modestè & circumspècto iudicio de tantis viris pronuntiandum est, ne (quod plerisque accidit) damnent quod non intelligunt. Ac si necesse est in alteram errare partem, omnia eorum legentibus placere, quam multa displicere maluerim. *Quintil.*

Relligione virent quâdam, temnuntq; profanos :
 Flammarum rabiem, livoris et acre venenum,
 Horrificas acies, atq; æva voracia ludunt. 185
 En viden' ut docti thura undique plena ministrant !
 Diversas audin' linguas coalescere plausu !
 Tam benè promeritas laudes vox consonet omnis,
 Concentuq; uno celebret gens singula tantos.
 Maeste igitur pia turma esto virtute triumphans, 190
 Laurigeri vates, nati melioribus annis,
 Æternùm hæredes, vivacis et undique, famæ !
 Tempus alit vestros, secumq; extendit honores,
 Flumina ceu augentur, longo ex amplissima cursu :
 Nomina vestra canet ferissimus ordo nepotum, 195
 Cum terris, dubio quas tempore fata recludent !
 O quantum vellem minimo mihi fervere pectus
 Sacræ scintillâ flammæ quæ vestra bearit !
 (Qui procul & nimium teneris vos insequor alis,
 Scribendi trepidusq; legendo utcunque caleſcam) 200
 Quà dicam levibus malè notam vatibus artem,
 Diffisis proprio meliorum edificere sensum.

PRÆ variis causis, hominum quæ fallere jungunt
 Judicium, et mentes de recto flectere cursu,
 Efficit una magis, stultis ferè semper inhærens, 205
 Prævalet in curvum, falsòq; superbia cernit.
 Nam quantum renuit natura quibusq; mereri,
 Ventosi his tantum fastus neq; parca ministrat.
 Corpore sicut enim, plerumque et mente videndum est,
 Languentes vires, venasq; tumescere flatu. 210
 Absente ingenio nos celsa superbia nutrit,
 Occupat æ sedes amplas rationis inanes :
 Judicium nubes sin rectum dissipat istas,
 Infilit alta dies, intensaq; gloria VERI.
 Crede parùm tibi met, propriaq; attingere culpas, 215
 Omnis consultus sit amicus et ——— invidiosus.

Doctrinæ est modicum nugæ, multiq; perichi,
 Pocula Pieridum vel nulla vel ampla bibendum:
 Hic delirus erit parcos qui admiserit haustus,
 Quin pleni calices mentes et acumina reddent. 220
 Proinus ardescens stimulantia dona Camenæ
 Spirat summa artis sibi multum fisa juvenus,

Debilis

Debilis et fallax teneræ dum mentis ocellus
 Prospicit, heu breviter, perlongi nescius ultrà ;
 Progrediendo autem non absq; stupore videntur 225
 Longinquæ scenæ, queis vasta scientia floret.
 Æthereas læti sic primò ascendimus Alpes,
 Vallibus elapsi nubes pervadimus udas ;
 Mox nivis æternos tractus superâsse videmur,
 Ultima creduntur dum nubila primaq; montes ; 230
 Queis tamen accessis, horrendum visere, quantâ
 Scabritie scopulos, spatiumq; immane meandum !
 Ingens unde vagos lassat prospectus ocellos,
 Montibus exurgunt montes, atq; Alpibus Alpes.

Ingeniosa leget iudex sanissimus, ac si 235
 Spiritus exacuit similisq; ipsumq; poetam :
 Perlustrat totum, culpâre nec invidus instat
 Queis mentem natura movet, rapiuntq; Camenæ :
 Carpendi haud studium tenet hunc stupidumq; malig-
 num,

Quò

[Ver. 235.] Diligenter legendum est, ac pæne ad scribendi sollicitudinem ; nec per partes modò scrutanda sunt omnia, sed perlectus liber, utique ex integro, resumendus. *Quintil.*

Quò minùs ingenii venâ oblectetur amænâ, 240

Quæ generosa animo perfundit gaudia honesto.

Interea versus, qui nec variant fluitantve,

Integrè stupidos, humiles solenniter omnes,

Quum citra normas constanti limite reptant,

Vix equidem culpare licet — dormire licebit. 245

Quod placet ingenii (nam formæ more placebit)

Haud concinna quidem est cujusdam fabrica partis;

Non labrum aut oculus nobiscum est ipsa venustas,

Integra sed facies, sociatæ summaq; formæ.

Sic ubi dulce tumens quoties se tollit in auras 250

Alta domusq; tui mira'clum Romaq; mundi,

Exerit impariter sese pars nulla seorsim,

Cuncta sibi concors oculisq; liquefcit in unum;

Nil falsò longum, latumve altumve videtur,

Totum at ritè quadrans generosum turget ad auras. 255

Cernere qui sperat scriptum, mendâ absque, venustum,

Sperat quod nusquam est, nec erat, neque secula cer-
nent.

Propositum semper finem scribentis habeto;

Nemo

Nemo tenet quoniam plus quàm statuisse volebat ;
 Tramite dum recto modò rem deduxerit aptè, 260
 Stramineas jubeo maculas decedere laudi.
 Qualiter urbanos, vel taliter ingeniosos,
 Res, locus & ratio moneant quandoque, minorem,
 Majus quo fugiant delictum, incurrere mendam.
 Surdescant critici monitis persæpe minuti ; 265
 Certius est aliquas nugas nescire decorum.
 Postponendæ artis plerique unius amantes
 De toto censent ut parti sufficit isti :
 Differitur de principiis, sed opinio vincit,
 Stultitiæq; uni faveatur ut omnia torquent. 270

Olim fertur eques, quali La Mancha superbit,
 Fortè viâ occurfat vati, cui plurima verbis
 Appositis adeò pandit, vultuq; sagaci,
 Ac valuit Græco clamans de dramate DENNIS.
 Præcipitesq; palam fatuos decreverat omnes, 275
 Audebant quoties stagiræa relinquere jussa.
 Judicis occurfu tanti quum scriptor ovaret,
 Consilii causâ pretiosa tragoedia prodit ;

Fabula,

Fabula, subjectum recitantur, pandit abunde
 Temporis atq; loci seriem, pathemata, mores, 289
 Quæ cuncta ad normas posuit feliciter omnes,
 Si modò fas fuerit solenne filere duellum.
 Nec mora, clamat eques, " solenne filere duellum!"
 ' Pro certo, vel Aristotelen contemnimus ipsum.'
 " Haud ita per coelos, jurat furibundus, oportet 285
 " Armigeros, equites et equos decorare theatrum."
 ' Agminibus tantis erit angustissima scena ;'
 " Extrue deinde novas, inquit, vel agatur arenâ."

Parvo ita iudicio critici, levitate sed altâ,
 Gens sciola, haud sapiens, vix culta, at fastidiosa, 290
 Parciùs auscultant normis, et in artibus errant,
 Moribus ut multi, affectando singula tantùm.

Sunt qui argutiolas solum tenuere probandas,
 Distichon omne volunt rutilisq; refulgere formis.
 Istis scripta placent queis propria et aptaq; defunt, 295
 Ceu chaos ingenii, rudis indigestaq; moles.
 Indocti pariter pictores atq; poetæ
 Ducere nativas species, vultumq; loquacem,

Auro cum gemmis onerârunt undique partes,
 Quò tanto obducant, vel pensent, tegmine mendas. 300
 Sanius ingenium natura est culta vènuſtè,
 Multi quale pùtent, tam fauſtè nemo profatus;
 Intuitu quoddam quod primo cernimus æquum,
 Excitat hinc mentes, et mentis imago refulgit.
 Sicuti permixtas lumen dulceſcit ob umbras, 305
 Grator ingenii vis ſimplicitate pudenti:
 Nam poterit libris nimium ſalis eſſe ſaluti,
 Corpora ceu pereunt turgentia ſanguine multo.
 Bella loquela aliis et ſola placere valebit,
 Hi cenſent libros, homines ceu fœmina comptos. 310
 Hinc mos eſt laudare ſtylum ferè cætera cæci,
 Materiæve ſcopum ſapiatve intelligat ullus.
 Frondibus aut verbis ubi plantæve ſcripta redundant,
 Vix magnam fructûs ſenſûve tuebere meſſem.
 Prismatis inſtar enim facundia falſa colores 315
 Undique vulgares livit, vix cernere rerum

Eſt

[Ver. 301.] Naturam intueamur, hanc ſequamur, id facillimè
 accipiunt animi quod agnoſcunt. *Quintil.*

Est veras species, tota indistincta refulgent.
 Rectum ast eloquium, Phæbi quasi luce refertum,
 Illustrat radiis, ornat subjectaq; veris,
 Oppositum haudquaquam mutans, licèt omnia inaufert.
 Quum cerebri species depingunt verba, sciendum 321
 Ista decent quantum respondent ritè figuris;
 Vilis imago quidem verbis larvata sonoris
 Rusticus ut rutilat regali gressus in ostro.
 Dissimilemq; stylum diversa objecta merentur, 325
 Ut varii vestes sunt ruris, et urbis, et aulæ.
 Priscorum ex verbis quidam insidiantur honores,
 Sermone antiquos saltem, sensuq; recentes;
 Monstroso usq; stylo cum carmen inane laborent,
 Ritè stupent fatui, doctos ridere necessum. 330
 Sicuti * Fungoso comœdia monstrat, et istis
 Contigit insulsâ levitate expandere vestem,

D 2

Qualem

[Ver. 327] Abolita et abograta retinere insolentiæ cujusdam est, et frivola in parvis jactantiæ. *Quintil.* lib. 1. cap. 6.

Opus est ut verba a vetustate repetita neque crebra sint, neque manifesta, quia nil est odiosius affectatione, nec utique ab ultimis repetita temporibus. Oratio, cujus summa virtus est perspicuitas, quàm sit vitiosa, si egeat interprete? Ergo ut novorum optima erunt maximè vetera, ita veterum maximè nova. *Idem.*

* In comœdiâ *Johnsoni*, cui titulus, *Quisque pro suo more.*

Qualem urbanus heri cultus pro more remisit.

Denique sic tantum vates imitantur avitos,

Simius ut proavos ipsorum in veste volutus. 335

Norma modis verbisq; eadem inservire valebit,

Pravis et prisca nimum, temereq; novatis :

Nuper fictorum neque precipiteris in usum,

Desuetas voces neq; tu postremus omittas.

Sed tantum numeros censent plerique poetae, 340

Aut scandunt, tolerant nulla aspera, laeve quid ardent.

Mille quid illecebrae musis fulgentibus? usquam

Mollis inepta cohors mulcendas praeiuit aures;

Queis solum attracti tales Heliconae petebant

Enervés animi; sic multi templa frequentant, 345

Haud pietate quidem, dulci at modulamine ducti.

Hi paribus cupiunt pedibus procedere musam,

Auris hianti etsi vocali saepe fatiscit.

Forfan opem interea expletiva et dantq; pusillam,

Bis

[Ver. 340.] Quis populi sermo est? quis enim? nisi carmine molli
Nunc demum numero fluere, ut per laeve severos
Effundat iunctura unguis: scit tendere versum
Non secus ac si oculo rubricam dirigat uno. *Perf. Sat. I.*

[Ver. 348.] Fugiemus crebras vocalium concurfiones, quae vastam
atq; hiantem orationem reddunt *Cic. ad Heren. Vide etiam. Quintil.*
lib. ix. cap. 4.

† Bis quinque et verba heu cruda unâ in lineâ hebescent.

Pergitur, æternûmq; tenore feruntur eodem,

Nec benè prævisi rhythmî remorantur euntes.

* Linea frigiduli meminit si quæque Favonî,

Proxima, quam gratum ! fiat multâ ex arbore flatum ;

Murmure si currat rivus, dum dulce susurrat,

Nec frustra est somnis lector conterminus omnis.

Denique

† Hæc linea, quam reprehendit culpam aptissimè depingens, vernaculè constat decem monosyllabis, quæ sermo Anglicus sat abundat ; neq; per decem monosyllabas latinas exprimenda est. Numerum verò vocum servare, & versiculi pigritiem & cruditatem, lepidissimè affectatam, imitari quodammodò conati sumus.

* Quatuor hi versiculi, ut appellantur, leonini, taliter ab interprete finguntur, quòd poeta elegantissimus hîc carmina facetè ridet, quorum laus omnis in quâdam enervi mollitiæ, & rhythmò læviori tantummodò constat. Quare tales rhythmos in primo utriusq; distichi versiculo præmisit, quales, apud vulgus hocce versificantum, ferè semper respondentur rhythmis ipsissimis, quos in secundo subnexoit. Et quemadmodum cantilenæ ejusmodi de tricis plerumque vel tritissimis versantur, et carmine *monosyllabo* productæ sunt, quæ legentibus fastidium & oscitationem inducere solent, lepidissimus asserit, quod si versificator istiusmodi versiculum, rhythmî gratiâ, ut sæpe contigit, voce *Somno* clauserit, legenti re ipsâ somnum protinus adfuturum. Atq; hæc in exterorum gratiam, modò hæc exterus fortè legere dignetur, omnino annotabam, ipsa quoniam verba, quæ hîc anglicè rhythmò consentiunt, haud eâdem latinè consonantiâ, si ita dicam, gaudent.

Neque hîc pigebit adducere eosdem Anglicos versiculos ita transfusos, ut, vernaculorum instar, rhythmî in fine linearum tantummodò consonent.

Si quando Zephyrus refrigerat undique prata,

Flamina continuò spirant ex arbore grata ;

Hîc si dulce fluit vitro fons clarior omni,

Protinus expectes, nec frustra, munera somni.

Quæ sanè carmina, nostris longè tersiora, utpote ab amico elegantissimo concinnata, nequaquam certandi vanitate ductus attulerim, ut ex ipsis abundè

Denique juxta imum, carmen, quasi cuncta coronet,
 Futile quid turgens, reputatum argutius ipsis,
 Claudit Alexandri liquidas sub nomine nugas,
 Saucius utq; anguis tortu et torpore trahit se. 360
 Tales insipidos rhythmos modulentur, amentq;
 Quid lene aut lentum languet, vel læve movebit,
 Te volo nervosa versûs dulcedine captum,
 Quo DENHAMI vires WALLERI melle liquebunt.
 Artis erit rectè scribendi prompta facultas, 365
 Ut facilis moveat quotus est saltare peritus.
 Aspera nec satis est auditum offendere nusquam,
 Debet et ipse sonus mirè coalescere sensu.
 Lene fluunt numeri, leni aurâ flante Favonî,
 Lævis et instar aquæ lævissima carmina vadunt; 370
 Fluctus sin fremitu resonantia littora plangent,
 Versus rauci iterum resonante fragore boarent.
 Ingens quando Ajax immane attollere saxum

Audet,

abundè liquebit, sed in legentum delicias, et cum magno HARVEQ
 nostro, apud quendam poetam haud ignobilem, dicere gestiens,

_____ mihi est et amabile vinci,
 Conficia mens recti sibi gaudet, splendida nusquam
 Facta premit, necquicquam alienis invidet ausis.

Mus. Anglican.

Audet, lento onerosum est progressum ordine carmen :
 Haud ita quando fugit, velut aura, Camilla per agros,
 Vix tetigit segetes, neq; miscuit æquore plantas. 376

Audin' Timotheus vario modulamine mentem
 Ut stimulat, mulcet, mærorem et gaudia vibrat !

Ut magicas mutat chordas, Ammone creatus
 Raptus in arma ardet, lenive liquefcit amore : 380

Nunc furor ipse ferox oculis scintillat, at eccum
 Humescunt ! furtim et fufpiria pectora mittunt !

Perfas cum Danaïs pariter natura movebat,
 Nec puduit mundi victorem cedere musis.

Extremis careas, vitii purgatus eorum, 385
 Qui vix quod fatis est, fed vix, nimumve beantur.

Ex levibus mendis acri cave bile tumefcas,
 Quas parvum ingenii, non parva superbia carpat ;

Ut stomachos, cerebrum vix fanum ritè futurum,
 Nausea cui ex cuncto est, quod nil benè digerit usquam.

Nec tamen ingenii saltum rapiaris ob omnem, 391
 Laudavit sapiens, multò admirantur inepti.

Tanquam auget formas aer nimbofus ocellis,
 Vel

Vel pariter crassis, quasi ritu, cuncta tumescunt.

Extera contemnunt quidam, quidam anglica scripta,
Hic solùm veteres laudat, solùm ille recentes. 396

Sic ut sana fides, solertiaq; afferit omnis
Sola suisq; sibi est, reliqui damnantur abundè.

Turpiter ast cupiunt sibi totos credere fructus,
Ingenii solem paucos animasse volentes; 400

Quum licet expandat mentes regionibus austri,
Nec minùs ergo animas gelidum maturet ad arctum;

Temporis ex ortu qui lapsa per æva refulsit,
Irradiat nostros, ipsoq; suprema calebunt;

Singula quantumvis habeant auctumq; recessum .405
Lucis, et inde dies crassos videantq; serenos.

Denique vix studium tibi fiat acuminis ætas,
Semper enim falsum spernens amplectere verum.

Expers iudicii, vel cautior, alter amabit
Cum multis censere, et spissæ adjungitur urbi. 410

Ut docuit sensus populi, suffragia præbet,
Et multis tritas sibi gaudet sumere nugas.

Vix alii inspiciunt carmen, sed nomina vaturn,
Atq;

Atq; viros damnant laudantve, haud scripta legentes.

Turpe quidem pecus hoc, horum turpissimus iste, 415

Segnitie in tumidâ magnis qui adjunctus, hiavit

Primorum mensas, criticus queis serviit, heic ut

Nobilis ad nutum ferat, hincq; reportet inepta.

Heu! quam fæda forent modulamina talia, mecum

Texta, aut juxta auras recubanti ac æthera pasto! 420

Esto at carmen idem magno feliciter ortum,

Ut stylus effundit veneres! ut acumine ridet!

Nobilis huic titulus maculas citò dissipat omnes,

Sublime et magnum dum singula clausula spirat!

Sæpius hisce modis imitando vulgus oberrat; 425

Sæpe quidem docti, ne quos imitentur, et usque

Aversantur eò plebem, vel recta moventem,

Valdiùs oppositi ut mallent errare seorsim:

Schismatici pariter credentes ritè relinquunt,

Et tantùm ob nimium vafri damnantur acumen. 430

Manè quidem laudant alii quæ nocte repellunt,

Ultima dum secum sibi semper opinio plaudit:

Istis musa foret, quasi si an amica, per horam

E

Ut

Ut multùm venerata quidem, malè spreta sequenti.

Judicio quoniam vacui, tanquam oppida nuda, 435

Nunc rationis erunt, nunc ocyùs occupat error.

Causam fortè rogas, gnaros magis illico dicunt,

Scilicet hesternas hodierna scientia temnit ;

Tanta sibi sapimus, patres ut habentur inepti,

Nos itidem sciolos proles sapientior arguet. 440

Insula fervebat quondam hæc zelo et scholiastis,

Plurima qui tenuit fragmenta habuere profundum ;

Cuncta, fidemq; evangeliumq; agitâre sophistæ,

Sensu cunctus egens, quo vinci aut vincere posset.

Nunc sectatores Scotiq; Thomæq; quiescunt 445

Vilibus in vicis, affines inter Arachnas.

Tot sin ipsa fides varios admisit amictus,

Ingenium mirare novis quoque flectere formis ?

Dum malè negligimus quæque obvia et apta niterent,

Audiit ingenium quale urbs fancivit ineptum ; 450

Integram vates famamq; ascendere sperant,

Ipsis fat validam modò plaudat turba cachinno.

Auscultant aliqui sibi parteq; mente junctis,

Præ se dimenſi cunctos quaſi regula toti :

Sed malè quis vellet meritum decorare quotuſque 455

Sub larvâ alterius laudis ſibi reddit honores.

Efficit ingenii partes diſcordia regni,

Publica privatam dum rixa exaſperat iram.

Faſtus, item livorq; et ineptia ſæva DRYDENO

Sæpius ut clerus, criticuſq; et bellulus obſtant ; 460

Quin ratio invaluit, tacitis permulta jocatis ;

Emergens virtus quandoq; accederit auras,

Ipſe licèt noſtros iterumque bearet ocellos,

Alter MILBOURNUS, BLACKMORUS et invehet alter.

Tempora ſin etiam veneranda attollat Homerus, 465

Zoilus exiliens tumulo pro more latraret :

Grande quidem meritum livor velut umbra ſequetur,

Et velut umbra probat ſe haud abſq; exiſtere ſoldo :

Nempe inviſa acies, ceu ſol coopertus, abundè

Craſſitiem oppoſiti monſtrat, quum nulla ſit ipſi : 470

Et tanquam eous Phæbus, nimiumq; refulgens,

Qui proprios velent radios trahit ipſe vapores ;

Nubila quæ tandem nitidum decorâre meatum,

Splendores varii, lux latè et gloria crescunt.

Hunc ego diligerem, meritos qui primus honorat ;
 Famam pænè negat qui feriùs annuit illam : 476
 Vidimus heu ! breviter rhythmos durare recentes,
 Tunc simul ac natos æquum est viguisse parumper.
 Aurea fugerunt nos sæcula, queis Patriarchis
 Ceditur ingenii decimum florere per ævum ; 480
 Nunc longævus honos, scriptorum vita secunda,
 Decurrit, sexagesimum neque præterit annum :
 Verba effæta licet proli decernere patrum,
 Nobis quod CHAUCER, feris fieritq; DRYDENUS.
 Sic penicillus ubi fidus depinxerit aptè 485
 Clarum quicquid opus transcriptum ex mente magistri,
 Quo novus exiliit mundus pingente citatus,
 Dum natura manum sequiturq; et prompta secundat ;
 Ut cocti et molles tandem coiêre colores,
 In dulcesq; liquent misturas lucis et umbræ ; 490
 Cum perlonga dies summos maturet honores,
 Quæq; figura audens et mox quasi vescitur aurâ,
 Perfida deficiunt arti pigmenta venustæ,

Fulgentes

Fulgentes tabent formæ, tenuesq; recedunt.

Ut malè conceptis solitum est, infausta frequenter
Ingenia haud ortum livorem exinde rependunt: 496

Talis adhuc juvenes vacuissima munera famæ

Jactamus, subito at periit malè sana voluptas:

Flos veluti nascens, & primo vere renidens,

Qui lætus floret, florendum ast occidit inter. 500

Hocce quid ingenium, curâ ac conamine dignum?

Auctoris conjux, aliis persæpe fruenda;

Si gratum multis, nos sollicitudine versat;

Plus si fortè damus, vel plura exinde requirunt;

Cujus marcet honor subitò sudore paratus, 505

Angere quos certum est, gratum vix omnibus usquam.

Quod metuat malus est, timidâ pietate repellunt,

Invisum stupidis, celsi spernuntq; scelesti.

Sin tantò ingenii vires inscitia pressit,

Ah caveant docti saltem vitientur in hostes! 510

Præmia priscorum meritis porrexerat ætas;

Tentantes etiam, modò pulchrè, fama manebat;

Et ducibus quanquam solis tribuere triumphos,

Pro

Pro clarè gestis pedites decorâre corollis.

Nunc quotus attingit Parnassi culmina celsa 515

Se pravè exagitat ne quisnam affideret ipsi ;

Et dum quemque chori vatem philautia curvat,

Sunt rixæ ingenioforum ludibria stultis.

Immeritus magis est in alius laude malignus,

Quisquis enim vilis scriptor quoque vilis amicus. 520

Propter quos turpes usus, quo tramite fædo,

Laudis sacra fames mortalia pectora cogit !

Haud jactes tanto te famæ ardore furentem,

Unde benignus homo in criticum malè desinat acrem.

Nam decet ut bona mens focietur cum indole dulci ; 525

Errare est hominis, divûm est ignoscere culpis.

Fæcula sin quædam fastûs et acoris adurat

Sublimes animos, nondum expurgata, furorem

Dirigat in libros vitiis majoribus actos,

Undique nunc messis, non improba scripta latefcunt.

Turpe quid obscenum damnabit semper honestus, 531

Ingenii quamvis permulto ornetur et artis :

Quin obscenus hebes foedus quasi fiat amator

Qui

Qui cupit incassum, vanoq; est percitus oestro.
 Regna faginabant nummusq; quiesq; voluptas, 535
 Putida quo crescens latè alga viresceret ævo;
 Cum lascivus amor regem mollivit inertem,
 Aversum imperii curis, Martemq; perosum.
 Publica res scortis gesta, atq; politia mimos
 Scripsit, et ingenio merces (miranda referri) 540
 Est data, nobiliumq; et acumine nota juvenus.
 Fabula primoris stimulat recitata venustam,
 Nec malè concipiens larvata puella recessit;
 Ampliùs haud vultus velâre flabella pudicè,
 Virgo favet risu, quæ virgo rubere solebat. 545
 Externo sub rege licentia multa secuta
 Imbibit errores audacis quosq; Socinî.
 Sæpe sacerdotes fide parvâ vociferabant,
 Emendaturi populum tria regna colentem,
 Et docuere viâ magè molli attingere stellas; 550
 Libera quâ possit plebs cœlo exposcere jura,
 Numinis imperium ne fortè haberetur iniquum.
 Pulpita defuerunt satyras emittere sacras,

Dum vitium tremuit templo mulcieri ipso.
 Taliter ingenii hortantur Titanes, et ausint 555
 Astra super, licitis prelum gemuitq; profanis:
 Hos contra infandos critici ! torquete sagittas,
 Huc tonitru, huc fulmen, rabiemq; intendite totam !
 His tamen oppositi, qui sedulitate malignâ
 Planè extra sensum simulabunt crimine vates ; 560
 Prava palata malo corrumpunt optima gustu,
 Res cuncta ictericis veluti flavescit ocellis.

COLLIGE tunc criticis deceat queis moribus uti,
 Nôsse parùm partes persolvat judicis omnes :
 Juncta tibi fuerint frustra ars, doctrina et acumen, 565
 Candorem et verum redoles ni totus, eousque
 Haud solùm ut quantùm judex merearis amaret
 Effari cunctus, sibi quin te exoptet amicum.

Ambigitur quoties de re quacunque filebis,
 Et quæ certa tenes, veluti dubitata loquaris. 570
 Novimus insulfos nimiùm, nimiùmq; tenaces,
 Qui semel errantes vehementer semper aberrant,

Sit tibi præteritas jucundum agnoscere mendas;

Atq; dies fluitans pulchrè dijudicet actum.

Consilium, ut rectum, exquisitâ est arte adhibendum,

Callida falsa minùs quàm vera abrupta nocebunt; 576

Discant sæpe viri malè prompti agnôsse docentem,

Si quæque ignorant quasi tantùm oblita notares.

Displicuit verum urbanis sine moribus, atque

Doctior haud aliter sibi conciliavit amorem. 580

Prompti consilium semper præbete petenti,

Pessimus iste miser quicunque est mentis avarus.

Vili ex blanditiâ ne credita scripta nocete,

Haud adeò faciles, minùs unde petentibus æqui:

Nec quisquis metuas sapientum incendere bilem, 585

Laude quidem dignos reprehendas, constat, inultus.

Nec mala, si criticis semper fuit ista potestas,

Appius ignescit verùm ocyùs atq; loquaris,

Fronte adeò horrenti, minitans oculisq; tremendis,

Stat velut antiquo sævitq; tapete tyrannus. 590

Sed cave ne stultum pungat censura potentem,

Torporem cui legitimum cunabula donent;

Tantis, invito Phæbo, licet esse poetis,
 Nudi ut literulis academica nomina jactent.
 Neglectis sâtyris des vera referta periclo ; 595
 Nausea blanditiæ vates teneatq; dicantes,
 Queis, ubi quemq; virum laudant, ita credere cunctos,
 Ac si pollicitis nequaquam scribere plura.
 Est aliquando tuam censuram mittere rectum,
 Te ut miserante queant sibi multum plaudere segnes :
 Ritè filet sapiens quum nil contendere profit, 601
 Cenfor anhelet enim, necdum hi malè scribere cessant :
 Murmura nec vario recinunt modulamine pigro,
 In fomnos demum stimulatî, ut turbo flagellis.
 Quò renovent cursus sibi tantum sufficit error, 605
 Posteaquam titubant veluti properâre caballi.
 Quantas istorum turmas, minimèq; pudentes,
 Nusquam pœnituit rhythmisq; fenescere metro,
 Quin rabidâ pergant venâ fremuisse poetæ,
 Fœcula vel donec se extruderit atra cerebri ; 610
 Eliciunt crassæ sedimentaq; viscida mentis,
 Nec validi versu furiunt committere rhythmos.

Sunt

Sunt equidem tales, quos nulla modestia movit;
 Nec critici defunt fani pariterq; pudici.
 Libris farctus hebes, lectorum nescius, omne 615
 Cui replet cerebrum, cæco ordine, docta supellex,
 Multa sibi credens, proprias accommodat aures,
 Vel propriis labris, ipsiq; oracula spirat.
 Omnes ille legit libros et vellicat omnes,
 Quæ pulchrè finxit DRYDEN, figmenta;q; DURFEE; 620
 Edere vult plures furto pretioyæ parata;
 Nec * Dispensarium scribebat GARTHIUS ipse.
 Fabula nata nova est? sua penna benigna poetæ
 Monstravit culpas — sed rarò audire poetas.
 Vix locus usq; sacer tantos deterret ineptos,
 Obrueris templo Pauli, cingenteq; vico:
 Vitæ et pacis amans frustrà hæc sperabis ad aras,
 Irruerent stulti reverenter ubi angelus instet.
 Se ratio trutinans cautè atq; modesta profatur,
 Inspiciatq; domi, nec multùm excurrerit, atqui 630
 Multa crepans magno strepitu vecordia fundit;

* Carmen, quàm maximè lepidum et elegans, sic appellatum.

Dum pudibunda parùm, cuncta atq; obstacula temnens,
Intonat erumpens, violento et volvitur æstu.

Quis tamen ille capax monitum præbere recoctum,
Impertiri avidus, verùm absque tumore scientis ? 635

Invidiâ immotus, quem nusquam gratia flexit,

Nil crassè amplexus, casuve peritus, at arte ;

Doctus, at urbanus, quamvisq; urbanus, apertus,

Temperie qui audet, cuiq; est ira ipsa benigna :

Qui promptus maculas, et sponte recludit amici ; 640

Lætior at meritas infensi dicere laudes :

Judicio felix terfo, latèq; capaci,

Quod penetret libros, varium genus atq; virorum ;

Colloquio ingenuusq; animi contemnere fastum,

Et, ratio quoties patitur, laudare parati ? 645

Sic critici viruere olim pauci indole cultâ,

Tempore quos nôrunt meliori Roma et Athenæ.

Primus ARISTOTELES liquit celeberrimus oram,

Vela dedit ventisq; ausus tentare profunda :

Doctus inire viam tutò penetraverat altè, 650

Lumine Mæonio, radianti fidere, ductus.

Hactenus

Haftenus immunes, vinclis vatesq; soluti,
 Gens fera, et incultâ quæ libertate superbit,
 Ipfius admittunt leges, promptiq; fatentur,
 Ingenii fceptrum naturæ victor haberet. 655

Arte venuftâ equidem neglexit HORATIUS artem,
 Judicium multum fundens absque ordine multo;
 Hic, quafi colloquio, tibi paffim dicet amicus,
 Atq; modo facili, præcepta verenda poetæ.
 Judicio fcriptor tanto, tam divite venâ, 660
 Ut fcribendi audax, dixiffes, judicet audens;
 Quantâ aft temperie cenfet, quum fcripfit acutum,
 Haud præceptum urget quod non fua pagina fpirat.
 Curritur at contrâ criticis noftratibus, atque
 Ut multâ cenfent flammâ, dum phlegmate fcribunt. 665
 Neve magis pravè Flaccus transfertur iniquis
 Vatibus, ac criticis malè tortus ubique citatur.

Ecce DIONYSIUS fimulacra expandit Homeri,
 Atq; novas veneres hemifticha fingula produnt!

PETRONIUS placuit phantafiâ et arte facetus, 670
 Quem doctum mufis habilemq; poliverat aula.

Pagina maturi plenissima **QUINTILIANI**
 Optima, perspicuisq; modis, præcepta ministrat :
 Armamentariis pulchrè velut arma locamus,
 Ordine disposita et variis distincta figuris ; 675
 Haud solum intenti quod delectentur ocelli,
 Quin promptè ut, cum res poscat, habeantur in usum.

Castalidum **LONGINE** chorus tibi sufficit omnis,
 Audenti criticoq; favent affamina Phæbi.
 Frigidus haudquaquam judex, fideiq; tenacis, 680
 Qui fervens censet, sed semper honestus et æquus ;
 Cui præcepta micant propriis exercita normis,
 Præscriptumq; aliis magnum sublime refulget.

Lucida censorum series succederit illis,
 Queis fanæ leges latæ atq; licentia pressa est. 685
 Creverat imperio pariter doctrinaq; Romæ,
 Victrices aquilas musæ sequebantur et artes ;
 Utraque succumbunt simili moritura sub hoste,
 Aevum vidit idem doctrinæ fataq; Romæ.
 Dira superstitio didicit fociare tyrannis, 690
 Et jungunt torquere viros, mentesq; virorum.

Ampla fides multis fueratq; scientia parva,
 Sanctus et, ingenio quicunq; est tardior, audit.
 Diluvium ecce recens doctrinam rursus inundat,
 Perficiunt Monachi cæptas Gothiq; ruinas. 695

Vir tandem magnus, rumore at læsus iniquo,
 Acrior in cleros, clerorum lumen ERASMUS,
 Opposuit cæci rapidis se erroribus ævi,
 Vandalios risu hos sanctosq; expulsit arenâ.

Pontificis viden' at per tempora læta LEONIS 700,
 Lauros cuncta colit fittas musa excita somno.
 Antiquus Romæ genius, vigilansq; ruinis,
 Pulveream excussit nubem, erexitq; verendum
 Majestate caput.

Jam sculptura redit, redeunt artesq; sorores, 705
 Saxa petunt formas, rupes animantur et halant:
 Tempia melo surgunt magè dulci angusta per auras,
 Pingebat RAPHAEL, et carmine VIDA nitebat,
 Nec stygiis cohibendus aquis, nam tempora Vidæ
 Ritè decent hederæ critici, phæbeaq; laurus. 710

Mantua vix miseram vocitet jam celsa Cremonam,

Proxima

Proxima quæ positu, nunc est quoque proxima fama.

Mox tamen Aufoniâ bellis depulsa nefandis

Antiquos exul fines vaga musa reliquit;

Visit hyperboreos latèq; scientia campos, 715

Quin artem criticam præsertim Gallia fovit:

Legibus inservit populus servire paratus,

Sceptra tenente BOILEAU, quæ gessit Horatius olim.

Externas valde averfata Britannia normas

Longùm invicta armis vel commoda respuit artis: 720

Noluit ingenio manicas gens effera et audax,

Romanisq; iterum crudefcere bella videntur.

Sed quidam ex paucis fuerant ratione notandis,

Qui minimum tribuere ipsis, ut multa sciebant,

Ausi priscorum meliorem agnoscere causam, 725

Ingeniiq; modum hîc statuerunt legibus æquis.

Talis musa fuit, cui normæ et scriptaq; monstrant,

“ * Quòd benè scribendi ars naturæ est summa potestas.”

Talis ROSCOMMON doctus pariterq; benignus,

Moribus

* Versiculus secundus illustrissimi ducis Buckinghamiæ defuncti poematis de poesi.

Moribus ingenuis nituitq; et nobilis ortu : 730

Græcia quid scriptis meruit, quid Roma sciebat,

Aequum et cunctorum meritis sua sola latebant.

WALSHIUS (heu fuerat!) talis, judexq; et amicus

Musarum, ut callens pravo fecernere pulchrum :

Lenior ad maculas, meriti sed largus honoris, 735

Emunctæ quantum naris! quam pectore puro!

Summissam hanc laudem plorati admittite manes,

Hanc saltem ad tumulum pia grataq; musa ministret,

Cui tenues olim voces in carmen alebas,

Dixisti metam, tenerasq; aptaveris alas ; 740

Quæ, duce defuncto, sublime haud tendere spirat,

Quin studet exiguis modulis breve condere carmen.

Felix, indoctis proprios modò dicere possim

Defectus, moneam doctosq; attendere notis.

Censuram ridens, nimiùm neq; laudis avarus, 745

Dum laudare aveo, generosus pandere culpam ;

Aversus pariter blandiri, aut lædere quenquam,

Conscius errorum, quos cædere sedulus opto.

(11)

Museum in 1847
Canada
Appointed
Warrant
Museum
I can
Faint
Summit
Main
Can
Dixie
One
One
Felix
The
Gentle
I am
A
Lament

